

Arrest

nr. 286 535 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE MUNCK
Britselei 39
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE MUNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij wordt op 8 december 2022 gecontroleerd door de politie op verdenking van identiteitsfraude. Uit controle door de dienst vervalsingen van de politie blijkt dat zowel de Roemeense identiteitskaart als het Griekse rijbewijs vals zijn. Daaropvolgend wordt een huiszoeking verricht waarbij documenten gevonden worden die de ware identiteit van verzoekende partij onthullen. Gevraagd door

de politie naar haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand en elementen inzake haar gezinsleven weigert de verzoekende partij te antwoorden.

1.2. Uit informatie van Interpol blijkt voorts dat verzoekende partij in Duitsland veroordeeld werd wegens inbreuken op de drugswetgeving (invoer van cocaïne). Zij heeft aldaar een onbeperkte "Ausweisungsverfügung" (cf. MB tot uitwijzing) gekregen in 2015.

1.3. Op 8 december 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven.

1.4. Op 8 december 2022 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten.

Naam V. (..)

voornaam : I. (..)

geboortedatum X

nationaliteit Onbepaald

In voorkomend geval, alias: Q. D. (..), geboren X, Albanië

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.12.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

☐ *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*

Op 08.12.2022 werd betrokkene door de politie van Antwerpen gecontroleerd en identificeerde hij zich aan de hand van een Roemeense identiteitskaart (met nr. GL989684) en een Grieks rijbewijs (met nr. 102083625). Uit de analyseverslagen van de federale politie op de luchthaven van Deurne blijkt echter dat beide door betrokkene voorgelegde documenten vals zijn (verslagen met nr. D/221/ROU/B/2022 en D/222/GRC/F/2022). Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een proces verbaal opgesteld voor valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene weigerde op 08.12.2022 te antwoorden op de vraag of hij in België een partner en/of kinderen zou hebben. Nergens uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dit het geval te zijn. Hoedanook verhindert deze beslissing niet dat een eventueel in België wonende partner, vergezeld van eventuele kinderen, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene hen kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met een eventuele partner en kind en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene weigerde op 08.12.2022 te antwoorden op de vraag of hij medische problemen zou hebben in België een partner en/of kinderen zou hebben. Nergens uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dit het geval te zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel "

2. Over de rechtspleging

Op 21 februari 2023 dient de verzoekende partij nog een “*memorie van wederantwoord*” in. De Raad stelt vast dat noch de vreemdelingenwet noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de neerlegging van een memorie van antwoord. De memorie van antwoord dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden. Er blijkt verder niet dat stukken die niet reeds voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing dienstig voor het eerst in een annulatieprocedure voor de Raad kunnen worden aangebracht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1. Enig middel: schending van artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 2, 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

2.1.1. M.b.t. het inreisverbod

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwijst naar onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend en het bevel zodoende een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten te moeten afleveren aan verzoeker.

Verzoeker zal hierna aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, een verdragsrechtelijke bepaling die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en primeert op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Verzoeker refereert deels naar het arrest RvV nr. 237 451 van 25 juni 2020, als volgt:

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en aids dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boulitif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest JEUNESSE/ NEDERLAND heeft het EHRM recent nog gewezen op de specifieke omstandigheden welke in rekening dienen te worden gebracht. Verzoeker citeert uit het arrest:

(...)

“Elementen welke in overweging dienen te worden genomen zijn de omvang in dewelke de gezinsbanden zouden worden verbroken, de hechtheid van de banden in de lidstaat, of er onoverkomelijke hindernissen zijn om in het land van herkomst te wonen en of er factoren zijn van immigratiecontrole (...) of overwegingen van openbare orde ten gunste van uitsluiting.”

(...)

“ Als er kinderen betrokken zijn, moeten steeds hun voornaamste belang in overweging worden genomen. (...) Op dit bijzondere punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus is; ook in het internationaal recht, ten gunste van de idee dat in alle beslissingen m.b.t. kinderen, hun voornaamste belang bijzonder belangrijk is. (...)

Hoewel hun belang niet bepalend kan zijn, moet aan dit belang een aanzienlijk gewicht worden gegeven. Dienvolgens dienen nationale autoriteiten rekening houden met de gegevens van de zaak, met eerbiediging van de werkbaarheid, de uitvoerbaarheid en de proportionaliteit van een verwijdering van een niet onderdaan-ouder zodat een daadwerkelijke bescherming wordt geboden aan het belang van de kinderen die erdoor worden getroffen. In dezelfde benadrukte het Hof reeds in het arrest PAPOSHVILI dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144).

Het arrest BOULTIF formuleert o.a. volgende criteria voor de toepassing van art. 8 EVRM:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel: enkel het bestaan ervan wordt vermeld, doch er wordt geen daadwerkelijke afweging doorgevoerd;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd: deze worden enkel formeel vermeld doch vormen niet het voorwerp van enige afweging;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen: niet onderzocht;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd”.

De belangenafweging in de bestreden beslissing is gebrekkig en strijdig met art. 8 EVRM:

(i) Nopens de ernst van de strafrechtelijke inbreuken

Zonder iets of wat te willen minimaliseren, wenst verzoeker toch wel aan te duiden dat er eerder een inreisverbod beslissing werd vernietigd voor veel zwaardere feiten (bvb doodslag) dan de feiten die in de bestreden beslissing door de verwerende partij aangehaald worden.

(ii) Nopens de BOULTIF-criteria

De BOULTIF-criteria, voorgestaan door het EHRM, werden door verwerende partij niet, minstens onvoldoende betrokken, zodat de belangenafweging als gebrekkig dient te worden beschouwd.

a. De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken

Zoals hierboven toegelicht, is de aard en de ernst van de inbreuken door verwerende partij niet in verhouding bekeken met gelijkaardige dossiers;

b. De tijdsduur die verstreken is

Dat de feiten inmiddels dateren van meer dan 10 jaar geleden en een zekere anciënniteit vertonen, is een element dat door verwerende partij niet wordt meegenomen. Evenmin wordt de reeds door verzoeker ondergane detentie in overschouw genomen.

c. De gezinssituatie van verzoekende partij

Zoals hoger toegelicht gaat verwerende partij er ten onrechte van uit dat zijn dochter en vrouw vrijelijk kunnen in- en uitreizen.

De dochter dient binnenkort te studeren en de vrouw dient te werken, om de dochter te kunnen onderhouden en groot brengen.

Dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar en gezin vormt met mevrouw C. O. (..) en steeds hun gezinsleven als koppel hebben beleefd, wordt evenmin in acht genomen door verwerende partij.

De bestreden beslissing doorstaat de toets van het BOULTIF-arrest niet zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.

(iii) Nopens de moderne communicatiemiddelen

In het kader van de belangenafweging meent verwerende partij nog dienstig te kunnen verwijzen naar de beschikbaarheid van moderne communicatiemiddelen.

De verwijzing naar de mogelijkheid voor verzoeker om zich te bedienen van moderne communicatiemiddelen, is onverenigbaar met het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals ingevuld door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds bij herhaling dat het recht op een gezinsleven het recht inhoudt om samen te leven, dat nl. één van de fundamentele elementen vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Verzoekster wijst op het arrest van het EHRM dd. 16 april 2013, UDEH t/ Zwitserland, klachtnr. 12020/09 (eigen onderlijning):

Het Hof oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het recht om samen te leven een fundamenteel element vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In haar noot m.b.t. dit arrest overweegt wijlen prof. S VAN WALSUM (stuk 3):

Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. Dit zie ik zelf als een belangrijke overweging, omdat wel eens wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen, zoals skype of e-mail, het mogelijk maken om gezinsleven op een afstand te voeren. Hiermee geeft het EHRM aan dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven.

M.a.w.: het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM niet kan volstaan naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen.

Dit geldt a fortiori voor het duurzame gezinsleven dat verzoeker met zijn vrouw onderhoudt (= meer dan 5 jaar reeds) en met zijn kinderen (ca. 3,5 jaar); zij voeren reeds jaar en dag een gezinsleven zodat redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat zij thans uitsluitend via telefonie of internet contact zouden houden.

Een schending van art. 8 EVRM dient derhalve te worden aangenomen.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen niet heeft betrokken in haar belangenafweging.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

De belangenafweging die de verwerende partij doorvoerde werd niet met de nodige zorgvuldigheid voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen.

Deze middel is bijgevolg gegrond.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing dd 08/12/2022 schuldig aan een schending van artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Waar de verzoekende partij in de aanhef van haar middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden zodat het enig middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

3.3. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat het inreisverbod gepaard gaat met de verwijderingsbeslissing van 8 december 2022 en er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan alsook dat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° van de vreemdelingenwet wordt een inreisverbod van vier jaar opgelegd omdat verzoekende partij valse documenten heeft gebruikt ten einde toegelaten te worden tot verblijf. Verder wordt vastgesteld dat – voor zover er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België – niet blijkt dat het gezinsleven niet kan onderhouden worden via bezoeken en moderne communicatiemiddelen. Er zijn verder geen medische problemen die een terugkeer verhinderen. De verwerende partij besluit: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel”*. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 8 december 2022 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verzoekende partij betwist dit gegeven ook niet.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Wat betreft de duur van het inreisverbod – vier jaar – heeft de verwerende partij verwezen naar artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dat toelaat dat een inreisverbod voor een duur van maximum vijf jaar wordt opgelegd wanneer blijkt dat een derdelander fraude heeft gepleegd ten einde toegelaten te worden tot verblijf. Verzoekende partij betwist niet dat zij zich bediend heeft van valse identiteitsdocumenten om te kunnen verblijven in België. Haar redenen waarom zij zich daarvan bediend heeft, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat zij wel degelijk valse documenten heeft gebruikt om toegelaten te worden tot verblijf en dat het op grond daarvan mogelijk is een inreisverbod voor de duur van *in casu* vier jaar op te leggen. Verder blijkt dat, bij het bepalen van de duur van vier jaar, de verwerende partij rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België.

3.8. Verzoekende partij meent evenwel dat het bestreden inreisverbod een schending inhoudt van haar recht op gezinsleven. Zij werpt de schending van artikel 8 EVRM op.

3.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.9.1. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden heeft de verwerende partij – ondanks de vaststelling dat verzoekende partij weigerde mee te werken en weigerde verklaringen af te leggen over een eventueel gezinsleven in België – evenzeer gemotiveerd voor zover verzoekende partij wél degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Zo stelt de verwerende partij: *“Hoe dan ook verhindert deze beslissing niet dat een eventueel in België wonende partner, vergezeld van eventuele kinderen, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene hen kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met een*

eventuele partner en kind en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

3.9.2. *In casu* betreft het geen weigering van voortgezet verblijf nu verzoekende partij nooit is toegelaten tot verblijf in België. Er werd haar door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

3.9.3. In deze omstandigheden kunnen de criteria die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) met betrekking tot maatregelen die worden genomen inzake gevestigde vreemdelingen en waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, niet zomaar worden aangewend en kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling een schending kan inhouden van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13).

Zo heeft het EHRM reeds geoordeeld: *“104. The instant case may be distinguished from cases concerning “settled migrants” as this notion has been used in the Court’s case-law, namely, persons who have already been granted formally a right of residence in a host country. A subsequent withdrawal of that right, for instance because the person concerned has been convicted of a criminal offence, will constitute an interference with his or her right to respect for private and/or family life within the meaning of Article 8. In such cases, the Court will examine whether the interference is justified under the second paragraph of Article 8. In this connection, it will have regard to the various criteria which it has identified in its case-law in order to determine whether a fair balance has been struck between the grounds underlying the authorities’ decision to withdraw the right of residence and the Article 8 rights of the individual concerned (see, for instance, Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, ECHR 2001-IX; Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, ECHR 2008; Savasci v. Germany (dec.), no. 45971/08, 19 March 2013; and Udeh v. Switzerland, no. 12020/09, 16 April 2013).*

105. As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country – albeit in the applicant’s case after numerous applications for a residence permit and many years of actual residence – are not the same, the criteria developed in the Court’s case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant. Rather, the question to be examined in the present case is whether, having regard to the circumstances as a whole, the Netherlands authorities were under a duty pursuant to Article 8 to grant her a residence permit, thus enabling her to exercise family life on their territory. The instant case thus concerns not only family life but also immigration. For this reason, the case at hand is to be seen as one involving an allegation of failure on the part of the respondent State to comply with a positive obligation under Article 8 of the Convention (see Ahmut v. the Netherlands, 28 November 1996, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI). As regards this issue, the Court will have regard to the following principles as stated most recently in the case of Butt v. Norway (no. 47017/09, § 78 with further references, 4 December 2012). (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).”

(eigen vertaling: Onderhavige zaak moet onderscheiden worden van zaken met betrekking tot “gevestigde vreemdelingen”, met name personen die reeds formeel een recht op verblijf hebben toegekend gekregen. Een intrekking van dat recht, bijvoorbeeld omdat de vreemdeling veroordeeld werd voor een misdrijf, houdt een inmenging in in het recht op privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dergelijke zaken zal het Hof onderzoeken of de inmenging gerechtvaardigd is in toepassing van de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. Daartoe zal het Hof oog hebben voor de verschillende criteria die zij in haar rechtspraak geïdentificeerd heeft ten einde na te gaan of een “fair balance” werd bereikt tussen de gronden waarop de overheid beslist heeft tot intrekking van het recht op verblijf en het recht op privé- en gezinsleven van het individu. (zie bijvoorbeeld *Boultif v. Switzerland*, *Maslov v. Austria*, *Savasci v. Germany* (dec.), no. 45971/08,; en *Udeh v. Switzerland*, no. 12020/09).

Nu de feitelijke situatie van een gevestigde vreemdeling en dat van een vreemdeling die om toelating tot het land verzoekt – ook al gaat het om een vreemdeling die al verschillende verblijfsaanvragen heeft gedaan en reeds verschillende jaren in het gastland verblijft – verschillend zijn, kunnen de criteria waarvan hoger sprake niet zomaar toegepast worden op een niet gevestigde vreemdeling. De vraag die eerder moet onderzocht worden is of de overheid, gelet op alle omstandigheden, de verplichting had om een verblijfsvergunning af te leveren teneinde de vreemdeling toe te laten zijn recht op gezinsleven uit te oefenen op het grondgebied. Onderhavige zaak heeft dus niet alleen betrekking op het gezinsleven

maar ook op immigratie. Bijgevolg kijkt het Hof naar de principes zoals uiteengezet in de zaak *Butt t. Noorwegen*).

3.9.4. De principes die in onderhavige zaak van toepassing zijn, zijn bijgevolg de volgende:

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Evenzeer heeft het EHRM erop gewezen dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 90).

3.9.5. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verzoekende partij haar gezinsleven ontwikkeld heeft op een ogenblik waarop zij en haar partner zich ervan bewust waren dat de verderzetting van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Verzoekende partij is er evenmin voor teruggedeinsd om valse documenten te gebruiken ten einde in België te kunnen verblijven en werken. De Raad ziet voorts ook niet in waarom de partner samen met het kind verzoekende partij niet op geregelde tijdstippen zou kunnen bezoeken in het herkomstland. Dat het kind van drie jaar binnenkort naar school gaat verhindert het gezin niet om tijdens de schoolvakanties of weekends af te reizen en verzoekende partij te bezoeken. Ook het gegeven dat haar partner zal moeten gaan werken maakt niet dat er geen verlofperiodes zijn waarin zij verzoekende partij samen met het kind kan gaan bezoeken. Rekening houdend met de vaststelling dat zij daarnaast ook gebruik kunnen maken van

moderne communicatiemiddelen om ook op die manier contact te onderhouden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het gezinsleven op de voormelde wijze niet verdergezet kan worden, temeer ook niet blijkt dat de partner niet in staat zou zijn op adequate wijze voor het kind te zorgen in afwezigheid van verzoekende partij (cfr. EHRM, *Darren Omoregie and others v. Norway*, 31 juli 2008, § 66).

Gelet op het gegeven dat de betrokkenen niet onwetend konden zijn over het feit dat zij hun gezinsleven stichten terwijl zij er niet van uit konden gaan dat zij dat gezinsleven in België zouden kunnen verderzetten, samen met de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf in België ook strafbare feiten heeft gepleegd die – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in het verzoekschrift niet slaan op de feiten waarvoor zij in Duitsland werd veroordeeld maar betrekking hebben op het gebruik van valse documenten in België – oordeelt de Raad dat de verwerende partij een redelijke afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het publieke belang, met name de controle op de immigratie en de vrijwaring van de openbare orde, en de private belangen van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het hoger belang van het kind door de bestreden beslissing geschaad wordt. Zo de partner ervoor kiest kan zij namelijk verder met het kind in België verblijven en kunnen zij via bezoeken en moderne communicatiemiddelen het gezinsleven met verzoekende partij verder onderhouden. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij evenmin aantoonde dat haar partner en kind haar niet zouden kunnen volgen naar het herkomstland. Het kind is nog dermate jong dat het over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich aan te passen aan het herkomstland van verzoekende partij. Verzoekende partij, die slechts sinds 2017-2018 in België verblijft, toont geenszins aan dat zij geen voldoende banden meer heeft met haar herkomstland om haar gezin te helpen aanpassen aan een leven aldaar. Evenmin ligt enig gegeven voor waaruit kan blijken dat een verhuis naar het herkomstland voor de partner onoverkomelijk is. Er blijkt immers niet dat de partner – voor zover zij dat zou wensen – niet zou kunnen tewerkgesteld worden in Albanië. Het betoog van verzoekende partij dat het onmogelijk is om in Albanië een leven op te bouwen is een gratuite bewering die op niks concreets gesteund is.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat een terugkeer naar het herkomstland een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM, *Alleleh and others v. Norway*, nr. 569/20 van 23 juni 2022; EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie and others v. Norway*).

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER